

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 35.

30te august 1891.

17de aarg.

Pige, som sidder igjen paa stolen for doventskab.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forflub. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leeres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Vogt). Om tiebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der taleføres.

70 a.

Hvormange mennesker taler Jesus om i denne lignelse? Var disse i samme stilling? Hvad fortæles om den rige? Hvem var det, som brugte at klæde sig i purpur? Svar: Det var kun fyrster og høitstaaende personer. Hvem vilde altsaa den rige mand ligne i sin klædebragt? Hvad kaldes vi den, som ikke vil staa tilbage for nogen? Hvorledes var altsaa den rige mand? Hvad var det, han levede for og søgte sin glæde i her i livet?

Hvad hed den anden, som Jesus fortæller os om? Hvad betyder navnet Lazarus? Svar: Det betyder: „Gud hjælper.“ Hvad skal da dette navn vise os? Svar: At Lazarus var en mand, som vendte al sin hjælp fra Gud. Hvorledes var det med ham her i livet? Hvilke ord i lignelsen er det, som viser os, hvor elendig han var? Blev Lazarus altid saa elendig? Hvad fortæles der videre om ham? Hvad vil det sige, at han blev baaren i Abrahams skjød? Svar: Dermed menes, at han blev ført ind i himmelen, hvor Gud selv, de hellige engle og alle de salige er. Hvem bar ham ind i himmelen? Var ikke dette en stor ære for ham? Havde han fortjent at blive baaren af englene i Abrahams skjød? Hvorfor kom han da ind i himmelen? Svar: Forbi Jesus havde beredt ham et sted deroppe. Har ikke Jesus beredt sted i himmelen for alle mennesker? Kom da ogsaa den rige mand did? Hvad fortæles om ham? Hvor var han, da han opløstede sine øine? Hvorledes havde han det der? Hvad siger han selv derom? Var han nær Gud eller borte fra ham? Hvoraf kan du se det? Hvorfor kom nu den rige mand til helvede, medens Lazarus blev salig? Hvem er det alene, som kan gjøre os salige? Troede den rige mand paa Jesus? Hvoraf kan du vide det? Kan man ikke tro paa Jesus og paa samme tid søge sin glæde i verden? Troede Lazarus paa Jesus?

Da den rige mand opløstede sine øine i helvede,

hvem saa han da langt borte? Hvad gjorde han saa? Hvad vilde han, Abraham skulde gjøre? Hvad er det „at forbarne sig over en“? Hvilken hjælp vilde han Abraham skulde give ham? Hvem skulde Abraham sende? Og hvad skulde Lazarus gjøre? Var det altsaa stor lindring han bad om? Fik han denne bøn opfyldt?

Lille Lotte, som ikke fik være med at lege.

(Slutning.)

otte havde atter trukket sig tilbage til sin stammel, hvor hun blev siddende og stirre paa gartnerne, uden at nogen af dem sendte den døvstumme pige en venlig hilsen eller et deltagende blik. Det blev mere og mere vanskeligt for hende at holde taarerne tilbage. Hendes blik faldt atter hen paa moderens stol, og en uovervindelig længsel efter hende, som altid havde haft et smil eller et kjerligt blik til sin lille pige, greb hendes hjerte. Hun stod sagte op og sneg sig ud af værelset. Ingen lagde merke til hende under den muntre, støjende leg, som uforstyrret fortsattes, medens Lotte skjælvende af kulde og ophidselse vandrede bortigjennem gaden. Hun havde kastet et tørklæde over hovedet og ilede afsted, idet hun dog gang paa gang ængstelig saa sig om for at faa vide, om nogen var fulgt efter hende.

Det var imidlertid blevet mørkere og mørkere. Blot nogle faa gaslygter kastede et flagrende lys henigjennem gaden. Der blæste en bitterlig kold vind, men Lotte brød sig ikke om den, og hun stansede ikke sin gang, førend hun var naaet frem til kirkegaarden. Hun syntes, at ingen mere holdt af hende, hun søgte sig saa uendelig forladt, hendes brors og hans kameraters kjerlighedsløshed havde saaret hende paa det dybeste, saa nedtrykt som hun allerede paa forhaand havde været.

Hendes fødder baklede, og hendes stive smaa hænder dirrede af kulde, da hun naaede frem til sin mors grav, hvor hun sank paa knæ. Hun tænkte paa, hvor deilig det vilde være at kunne hvile dernede til en salig opstandelse, hvor deeligt det maatte være ved sin mors haand at vandre ind i himmelen med al dens glans og herlighed. Det var ikke meget, hun havde lært, men det var dog lykkes hendes mor at faa hende til at fatte noget af de aandelige ting, og at sukke til den himmelske fader deroppe, som elskede hende saa inderlig. Hun havde ogsaa forstaaet, at deroppe skulde hun ikke længere være døvstum; der skulde ogsaa hun kunne være med engleskarerne i herrens pris.

O, hvor ganske anderledes det var paa jorden! Lotte brast i graad ved tanken derpaa.

Den sygelige ophidselse, hvori hun be- fandt sig, den lange vei, som hun i aandeløs hast havde tilbagelagt, alt dette var mere end det svage barn kunde taale. En pludselig svaghed kom over hende; det gik rundt for hende, det begyndte at suse for hendes øren, og hun sank afmægtig ned ved siden af graven.

Da de andre gutter havde forladt Hans, søgte han forgjæves efter Lotte. Han erindrede nu, hvor bedrøbet hun havde været, og hvilket ømt, bønfuldende blik hun havde sendt ham, og han følte sig bedrøbet over, at han havde været saa uvenlig mod hende. Hun maatte være gaaet over til en af naboerne, tænkte han, og naar hun kom igjen, vilde han lege med hende.

Han satte sig ved vinduet for at vente paa Lotte, men minut gik efter minut, uden at hun viste sig. Hans begyndte at føle sig uhyggelig tilmode; han trommede ærgerlig med fingerspidserne mod ruderne og plystrede en melodi for at faa tiden til at gaa.

Tilslut hørte han nogen komme i trap- perne. Han sprang hen og aabnede døren. Det var hans far. Han saa idag paafal- dende alvorlig ud og nikkede blot flygtig til

Hans, medens han kastede et blik om i værel- set. Endelig spurgte han: „Hvor er Lotte?“

Hans saa forlegen ned. „For et kvarter siden var hun her“, sagde han nglende, „hun er vel gaaet over til en af naboerne og vil komme hjem igjen sammen med tante.“

„Du skulde ikke have ladet hende gaa alene ud saa sent om aftenen, Hans. I det- hele maa du vise dig lidt mere opofrende ligeoverfor din stakkels søster. Jeg har saa liden tid; men du kunde gjerne ofre en stund paa hende lidt oftere istedenfor den halve dag at løbe omkring paa gaden.“

Hans stod forlegen og fingrede paa knap- perne i sin jakke, medens faderen vedblev: „Du ved, min søn, hvorledes du altid var din mors stolthed; hun havde den tro om dig, at du ikke alene vilde blive et dygtigt menneske, men ogsaa en støtte for Lotte. Døende lagde hun eders hænder i hinanden, og nu, da knapt et aar er gaaet, synes du aldeles at have glemt hendes sidste ønske.“

Taarerne kom frem i øinene paa Hans; han følte, hvor berettiget denne bebreidelse var. Der kunde jo gaa hele dage hen, uden at Lotte fik et venligt blik af ham, og dog vidste han, hvor lykkelig barnet var, naar han virkelig engang imellem beskæftigede sig med hende.

„Jeg vil for fremtiden hufte bedre paa mit løfte,“ sagde han. „Men hvor er Lotte?“ udbrød han pludselig med stigende angst; thi nu traadte tanten alene ind.

„Lotte?“ spurgte hun forundret. „Jeg troede hun var hos eder.“

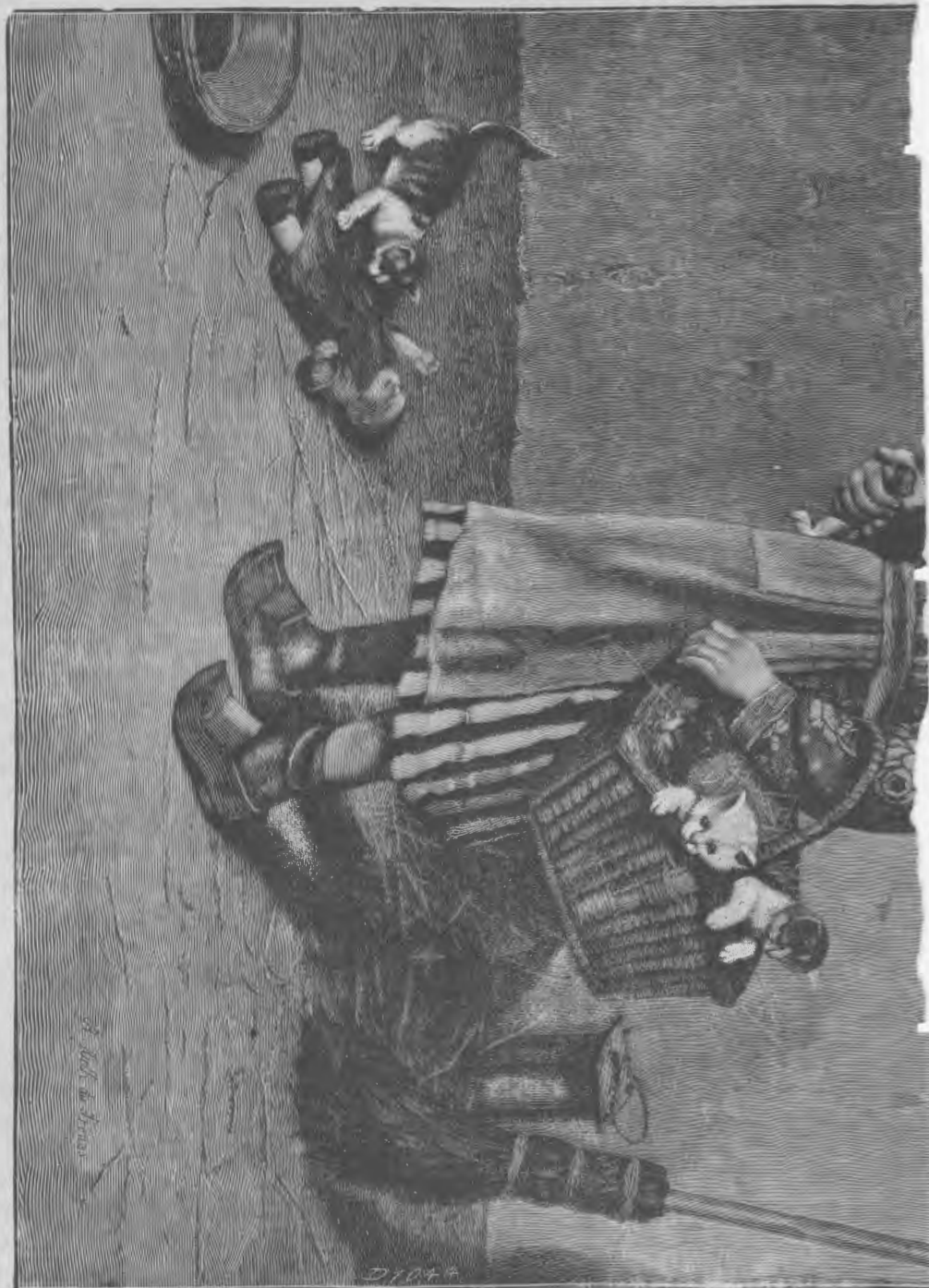
„Jeg troede, hun gik over for at hente dig,“ stammede Hans med brændende kinder. „Har hun ikke været over hos dig?“

„Jeg har ikke seet spor af hende.“

Faderen havde ikke med et ord blandet sig i samtalen. Han var næsten som bedø- vet af overraskelse og stræk. Men pludselig sprang han op, tændte en lygt og greb sin hat.

Hans fulgte med. „Lad mig faa lov til at være med, far!“ bønfuldt han.

Søstningerne og deres lille plejemøder.

„Ja saa kom da!“ svarede denne og straks efter forlod de begge værelset, medens tanten jamrede sig og vred hænderne.

Far og bror gennemsøgte først hele huset og gik derpaa indenom sine naboer og bekendte for at spørge efter Lotte; men ingen havde seet hende, og al søgen syntes forgæves.

„Hvad skal vi gjøre?“ sagde faderen toneløst. „Vi kan dog ikke lade det stakkels barn omkomme paa gaden. Men hvor skal vi finde hende?“

„Far!“ hviskede Hans. „Lotte skulde vel ikke være gaaet til mors grav?“

Faderen blev bleg.

„Nu i aften? Umuligt! — Og dog, kom, vi vil forsøge ogsaa der!“

Et kvarter senere havde de naaet kirkegaarden, havde faaet graveren med sig og vandrede, ledsagede af denne, hen til moderens grav.

Dyh stilhed herskede paa kirkegaarden. Maanen kastede sit skin henover den hvide sne, og sørgpilene høiede sørgmodig sine grene for aftenvinden. Endnu havde man ikke faaet se paa Lotte. Faderen aandede tungt, og hans blik var søgende omkring.

Da raabte Hans, som var sprungen foran: „Far, far! Her er Lotte! Men jeg tror, hun er død!“

Begge mændene styrkede forstrækkede hen til graven — ja der laa det stakkels barn, stille og bleg, paa den kolde sne. Hendes ansigt var vendt mod himmelen; de smaa hænder var fast foldede, og maanelshet faldt med sit blege, kolde skin over graven og det livløse barn.

„Lotte! Mit stakkels, kjære barn!“ raabte faderen i dyb smerte, idet han løftede hende paa sine arme og trykkede hende til sit bryst. Med skjælvende haand følte han paa hendes puls og lyttede efter de svage hjerteslag.

„Hun lever!“ udbrød han. „Gud være lobet! Men kom lad os skynde os. Hvert minut, vi venter, kan koste hende livet.“

I graverens varme stue blev der straks

foretaget oplivningsforsøg, og snart slog Lotte op sine trætte øine, og med glædestaarer sluttede faderen barnet paany i sine arme. Han overøste den kjære lille med tusend kjærligheds tegn — hun hørte ikke hans ord, men hun forstod ham alligevel. Hun saa kjærligheden i hans blik, og i hendes vatre øine lyfte en salig glæde. Hun følte sig elsket, og al hendes tvil og smerte forsvandt ved denne dyrebare vished.

Det kommer ovenfra.

En liden stad i Frankrig boede en fattig gut, som man kaldte lille Peter. Han var et fader- og moderløst barn, som tiggede sit brød ved andres døre, og da han kunde slynge vakkert og forresten var en hyggelig gut, lod man ham sjelden gaa tomhændet. Men dette var dog et tungt og elendigt liv; lille Peter havde jo ingen paa jorden, som bar omsorg for ham, og selv kunde han ingen ting udrette. Han havde den eiendommelige vane at sige ved alle leiligheder: „Det kommer ovenfra.“ Da nemlig hans far laa paa dødsleiet, hvortil hans armød vel hovedsagelig havde bragt ham, sagde han til sin søn: „Du bliver nu snart alene, lille Peter, og det vil mangan gang gaa forkjert for dig i verden; men glem blot aldrig dette: Det kommer alt ovenfra, saa skal det blive dig let at bære alt med taalmodighed.“

Lille Peter forstod jo nok ordene, og for ikke at glemme dem, gjentog han dem saa ofte som muligt høit for sig selv; for hver gabe, han modtog, pleiede han at sige: „Det kommer ovenfra.“ Da Peter blev større, begyndte han at tænke dybere over meningen i disse ord og kom snart til nogen forstaaelse deraf. Han vidste, at det er Gud, som styrer verden, og ved alt, hvad hans forsyn sender os, kan vi rolig sige: „Det kommer ovenfra.“

Mere end en gang blev denne Peters enfoldige tro og tillid ham til velsignelse. Engang, da han gik i en gade, kastede et heftigt vindstød en tagsten ned fra et tag, den traf ham paa skulderen og det saa heftigt, at han segnede ned. Hans første ord var: „Det kommer ovenfra.“ De omkringstaaende smilede og tænkte, at han ikke var ved sin forstands fulde brug, da tagstenen naturligtvis ikke kunde komme nedefra; thi den rette mening af hans ord forstod de ikke. Men et øieblik efter rev stormen et helt hjørne af et tag i nærheden hvorved tre mennesker blev ihjelslagne, og det var gaaet lille Peter ligedan, om han ikke var bleven stanset af den nedfaldende sten.

En anden gang gav en herre udenfor staden ham et brev, som han skulde bære ind paa posthuset og skynde sig dermed. Han vilde da sætte over en dyb grøft for at komme nærmere, men faldt i og havde nær druknet. Brevet gik tabt i mudderet og kunde ikke mere findes. Da lille Peter kom til manden og fortalte om sit uheld, blev denne meget vred og drev ham ud af huset med pisten. „Det kommer ovenfra“, sagde Peter, da han stod nede paa trappen. Dagen efter lod herren kalde ham til sig, gav ham 5 franks og sagde: „Se her, lille ven, der har du det, fordi du faldt i grøften. Tingene har forandret sig, saa det havde været et stort tab for mig, om brevet var blevet affendt.“

Og saaledes kunde der fortælles adskillige smaa historier om lille Peter; thi ogsaa efter han blev voksen, vedblev man at kalde ham saaledes. En engelskmand, som engang kom til hans fødeby og hørte om hans historie, lod ham komme til sig og tænkte at give ham en gave. Da han kom, spurgte engelskmanden:

„Naa, lille Peter, hvorfor tror du, at jeg har ladet dig kalde til mig?“

„Det kommer ovenfra“, svarede Peter rolig og alvorlig. Dette svar behagede en-

gelskmanden i den grad, at han efter et øiebliks eftertante sagde: „Du har fuldkommen ret, min lille ven. Følg med mig, saa vil jeg tage dig i min tjeneste og fremdeles sørge for dig. Har du lyst?“ Jo, det havde lille Peter, han behøvede ikke lang tid at betænke sig. Nu fit den arme gut, som intet haandværk havde lært, det bedre end nogensinde før. Han frygtede Gud i al enfoldighed og var ærlig og tro, og det gik ham vel. Da hans herre omfirdig døde, efterlod han Peter en temmelig stor sum penge, hvormed han kunde begynde en egen forretning, og lille Peter blev ved sin flid og retskaffenhed og Guds velsignelse en temmelig stor fabrikteier i Birmingham. Men han vedblev at være ligefrem og fordringsløs og ved hver leilighed vedblev han at sige: „Det kommer ovenfra.“

Svar paa tiltale.

Dr. Emmons, en dygtig og troende engelsk prest, traf sammen med en vantro læge hos en syg farmer. Stedet var ikke her for ordkrig, men Gudsfornegterens korte spørgsmaal faldt saaledes: „Hvor gammel er De, hr. Emmons?“ — „60 aar; og hvor gammel er De?“ — „Lige saa gammel som skabelsen“, var hans overmodige svar. — „De er altsaa af samme alder som Adam og Eva?“ — „Ja vel saa: jeg var i Edens have, da de var der.“ — „Ja, jeg har nok altid hørt“, svarede Dr. Emmons, „at der var en tredje person i haven hos dem; men jeg har dog aldrig før vidst, at det var Dem.“

Lutheran Normal School

i Siour Falls

begynder, om Gud vil, sit 3dje Skoleaar den 1ste Oktober 1891. Alle Anmeldelser og Forespørgsler ster til

W. Wittelsen,

Lutheran Normal School,
Siour Falls, S. D.

Løber paa banen!

En troende beretter: „En dag, da jeg var med et jernbanetog, kom en mand løbende til en station, og, medens han neppe var istand til at trække veiret, tog han plads i en af vognene, netop i samme øieblik som toget sattes i bevægelse.

„De har løbet hurtigt“, bemærkede en medreisende. „Ja“, svarede han, idet han pustede tungt efter hvert andet eller tredje ord, „men jeg har derved sparet fire timer, og det er vel værd at løbe for.“

„Spart fire timer!“ gjentog jeg for mig selv; fire timer vel værd denne alvorlige anstrengelse. Hvad maa da ikke evigheden være værd?

O kjære børn! Den er værd, at vi løber saaledes paa banen, at vi faar klenodiet!

De to sommerfugle.

(Efter Christoph Schmid.)

En aften sad fader Nikard i havestuen sammen med sine børn. Da kom to smaa sommerfugle med purpurrode og gyldne vinger ind gennem det aabne vindu og begyndte muntert at slagre omkring et brændende lys, som netop var tændt. Faderen forsøgte forgjeves at faa dem bort. Et af de smukke dyr styrte lige ind i flammen og forbrændte sine fine vinger, saa det døende styrte ned paa bordet.

„Ja, se det“, sagde faderen, „saaledes gaar det ogsaa mennesket, naar det lader sig lokke af verdens falske skin. Enden bliver bød og fordærvelse.

* * *

Den anden sommerfugl sad henne paa bordet og vilde netop til at flyve op og hentimod lyset. Da tog faderen den og lagde

en tom skaal, som stod paa bordet, over den for at frelse den fra døden.

„Hvis dette dyr kunde tænke og tale“, sagde faderen, „saa vilde det vist høilig beklage sig over, at jeg er saa ubarmhjertig og indspærrer det i et saadant mørkt fængsel. Det falder den vist ikke ind, at jeg viser den en stor velgjerning, og at jeg ved den deilige morgenrødes frembrud atter vil befri den af dens fængsel.

Men saaledes klager vi mennesker ikke sjelden over Gud, naar han i de viseste og hjærligste hensigter lader lidelser komme over os for at bevare os fra fordærvelse og siden gjøre os delagtige i himmelens herlighed.“

Den halte spurv.

En børneven fortæller følgende: For nogen tid siden sad jeg for aabent vindu og iagttog nogle spurve, som jeg var kommen til at lægge merke til. Jeg saa nemlig, at den ene efter den anden af dem kom flyvende med de deiligste lækkerbidstener, som de lagde foraa en anden spurv, som syntes aldeles ubevægelig. Hermed vedblev de en lang stund, indtil den ubevægelige spurv var bleven mæt.

Nysgjerrig efter at faa vide grunden til denne handlemaade saa jeg nøie efter og opdagede da, at den stakkels spurv blot havde ét ben og derfor ikke kunde hoppe omkring ligesom sine kamerater. Hvilket skønt eksempel paa deltagelse og hjærlighed viste ikke saaledes de smaa fugle! Mange mennesker kunde viselig lære noget af dem i saa henseende. Sid ingen af os maa vise mindre hjærlighed end de smaa spurve!

Gaade.

Hvad er det:

Hænger paa mig,

hænger paa dig,

hænger paa fugl og fæ,

hænger paa top og træ,

hænger paa alt, som i verden er te?

Oplesning paa billedgaaden i nr. 33.

Skiensudstillingen vil i denne tid faa besøg af folk fra alle egne.